

eller bare Fødder for at skåne Støvlerne; de hang ved Tornystret og måtte ikke tages på, før han nåede Byen. Han huskede især den unge Junker i en mjødbrun Fløjlsdragt med Bælte og lange Ridegamasjer. I den Dragt — og så med sit Ansigts Dukkeskønhed — havde han nemlig en Tidlang bedåret hans Hjerter. Det var den naragtigste Forelskelse, som han da også selv skammede sig ved. Men så en Dag, da han snakkede til sin Mor om hans Skønhed, sagde hun med en Vending, hun så tidt brugte: „Hvordan tror du vel, sådan en opstadset Knægt tager sig ud i Vorherres Øjne?“ Det Ord løste Fortryllelsen.

Klokken i Tårnet tav. Med en dyb Halslyd, der mindede om Køernes Drynen, vendte han sig om og gik langsomt ind.

Da han sad ved Aftensbordet sammen med sin Familie og sine Husfolk, og Bordbønnen var bleven læst af den af Børnene han ved et Vink havde udpeget dertil, spurgte hans Kone ham, om det var sandt, at der var kommen en Professor til Herregården med en ny Medicin, som kunde gøre Godsejeren rask. Stine Hvedebrøds-kone havde fortalt det i Køkkenet.

„Nå, har den gamle Sladrekælling allerede fået den Historie at rende med. Ja, lad os nu først se! Satan skal ikke for tidligt triumfere!“

Den sidste Sætning tordnede han ud, så alle uvilkaarligt dukkede sig. Børnene blev stumme og blege af Angst. Heller ikke Præstekonen spurgte mere, og Måltidet skred frem under Tavshed.

Det bestod blot af kogt Mælk og bart Smørrebrød. Mads Vestrup, der så ud som en Frådser, og som i sine yngre Dage ganske vist også havde givet lovlig meget efter for sin Naturs stærke Krav, hvor der var Lejlighed til at tilfredsstille dem uden Udgift for ham selv, gjorde nu også på dette Område Nøjsomhed og Selvtugt til et Menneskes Pligt mod Gud og Næsten, og han gennemførte for sit personlige Vedkommende Afholdenheden med stor Strengthed, navnlig efter at han for et Par Aar siden med en Leversygdom havde fået en Advarsel om at vise Forsigtighed.

Inden de rejste sig fra Bordet holdt han en lille Tale om det, som nu var sket på Herregården. Han begreb ikke, sagde han, hvad der var at være så optaget af. Hver Dag i Året gjorde Gud de dejligste Mirakler for os; han lod sin klare Sol skinne over Verden, han kaldte Korn og Blomster frem af Jorden, skabte små